

ZVON

KVĚTEN/MAY

2017

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Fátima - Portugalsko

Jacinta Lúcia Francisco - děti, kterým se zjevila Panna Maria ve Fátimě

Jezuiti (1. časť)

V dnešnom príspevku si predstavíme najväčší mužský rehoľný rád - jezuitov, ktorý založil svätý Ignác z Loyoly ako Spoločnosť Ježišovu a v roku 1540 ju potvrdil pápež. Ignác bol španielsky šľachtic z baskického mesta Loyola. V mladosti žil svetáckym životom privilegovaného človeka, zaujímal ho rytiersky život a tak sa napokon stal vojacom. V službách svojho príbuzného, miestokráľa v Navarre, sa zranil v bitke proti Francúzom - guľa z kanóna mu poranila obe nohy. Jeho stav bol vážny a zdalo sa, že neprežije. Náhle sa mu však polepšilo, musel ale ostať ležať. Keďže sa nudil, začal čítať životopisy svätých, nakoľko nič iné na rodnom zámku v Loyole nemali (nezabudnime, že v tej dobe boli knihy vzácnosť). Hoci ho to najprv príliš nezaujímal, Ignác zistil, že svätí sú tiež hrdinovia, odvážny bojovníci v duchovných zápasoch. Tu niekde sa začalo jeho obrátenie, mal čas premýšľať a otvorené srdce a tiež vzdelávať sa o svojej viere, ktorú predtým nebral vážne.

Tu by som sa rád pristavil – všimnime si ako jednoducho môže Boh prísť do nášho srdca, stačí ho mať otvorené a nájsť si čas premýšľať a zaujímať sa aj o duchovné veci. Nemusíme ani čítať životopisy svätých, úplne stačí sa trochu zaujímať o to v čo vlastne veríme ako kresťania-katolíci (ruku na srdce, koľkí z nás to vedia, alebo vôbec v živote otvorili Bibliu či Katechizmus Katolíckej cirkvi?). A potom už len to otvorené srdce, to znamená pokoru priznať si že nie všetko už viem, byť otvorený pre Božie pôsobenie a pozvať Pána do svojho srdca.

Teraz však naspäť k jezuitom a svätému Ignácovi. Ako to už v živote človeka býva, po duchovnom obrátení a prijatí Krista sa Ignácovi zmenil život. Respektíve zmenili sa mu priority. Namiesto vojenských ideálov dobývania miest a krajín sa rozhodol bojovať omnoho dôležitejší boj duchovného života o spásu nesmrteľných duší. Po svojom obrátení strávil istý čas prísnyim životom v pokání, neskôr sa venoval katechéze, vyučoval ľudí, ošetroval chorých v nemocniciach. Pustil sa do univerzitných štúdií latinčiny, filozofie a teológie na univerzite v Paríži.

V roku 1534 zložil Ignác spolu so šiestimi priateľmi v Paríži doživotné sľuby čistoty, chudoby a misionárskeho pôsobenia vo Svätej zemi. Skupina sa po skončení univerzitných štúdií, rozšírená o ďalších troch spoločníkov, vybrala do Svätej zeme. Chceli tam apoštolsky pôsobiť

a pomáhať kresťanským pútnikom. Zároveň urobili spoločnú dohodu - podľa nej, ak by sa cesta do Svätej zeme v priebehu jedného roku neuskutočnila, odoberú sa do Ríma, a ponúknu svoje služby pápežovi. Celý rok nevyplávala z Benátok do Svätej zeme ani jedna loď, čiže bolo jasné, že Pán mal iné plány. Pápež Pavol III. rehoľu schválil ale štvrtý sľub misionárskeho pôsobenia nahradil sľubom poslušnosti pápežovi v oblasti ich misionárskeho pôsobenia (to znamená, že pôjdu tam, kam ich pápež pošle).

Jezuiti nemajú akúsi jednu špecifickú činnosť (charizmu), ktorej by sa výlučne venovali. Svätý Ignác bol skvelý organizátor a svoje vojenské skúsenosti sa rozhodol preniesť aj do Spoločnosti Ježišovej. Ignácovým zámerom nebolo vytvoriť len ďalšiu z radu reholí, ale skôr spoločnosť kňazov, ktorí sú schopní nasadenia kdekoli, kde je to potrebné. To predpokladá aj to, že títo kňazi budú musieť byť schopní žiť mimo rehoľnej komunity po dlhší čas – niečo, čo dovtedy v rámci rehoľného života neexistovalo. Z toho vyplýva, že členovia Spoločnosti Ježišovej musia byť kvalitne pripravení po duchovnej aj intelektuálnej stránke, tak ako špeciálne zásahové jednotky v armáde.

kostel sv. Ignáce na
Karlově náměstí v Praze

Keďže koncom 15. storočia došlo k objaveniu “nového sveta“, bola tu naliehavá potreba evanjelizácie týchto území. Týkalo sa to nielen Severnej a Južnej Ameriky, ale aj ďalekého východu v Ázii, Japonska, Číny, Indie a tak ďalej. Jezuiti prijali túto úlohu a stali sa jedným z najvýznamnejších misijných reholí. Ich misijnú činnosť charakterizovala dôkladná príprava ako vojakov v Kristovej armáde, učili sa domorodé jazyky a zvyky a snažili sa aj o celkový spoločenský pokrok

na územiach, kde pôsobili. Tak sa stalo, že jezuiti začali zakladať stredné a vysoké školy, na ktorých vyučovali všetky predmety, nielen teológiu, aby tým pozdvihli miestnu spoločnosť ako celok. Jezuiti si dali záležať na tom aby ich školy boli kvalitné vo všetkých akademických smeroch, a dodnes patria k tým najlepším, zvlášť tu v Spojených Štátoch.

DAM A EVA se ze strachu schovali před Bohem, protože tušili že vyvedli něco velice nepěkného. Ale jak už je to v přirozenosti Boží, Bůh je hned hledal a volal. Tak to čteme na začátku Bible. Od té doby až dodnes je to Bůh, který člověka volá a zjevuje se mu, aby ho přilákal zpět do svého království. Prvním takovým velkým zjevením bylo, že se nám nechal poznat v Bibli. Tam o něm můžeme číst, tam najdeme jeho čisté úmysly, které má se svým stvořením. Ale ani to mu nestačilo. Vymyslel něco daleko lepšího. Řekl si, že se sám vypraví k svému lidu, aby mu pomohl na cestě domů. Tak to pěkně vymyslel a poslal svého syna Ježíše Krista. Ne tedy jenom “Knihu”, ale sám na sebe vzal lidské tělo. To je pro nás lidi veliké vyznamenání, že tvůrce vesmíru a všeho se “vtěsna” do lidského těla.

Snad jak už je to v lidské přirozenosti, člověk se neustále schovává a má strach. Na druhou stranu člověk v podvědomí neustále touží mít boha, a tak když neuznává toho pravého, musí ho nahradit něčím jiným. Tak to v minulosti byly všelijaké věci nebo živly, od slunce až po stromy. Když to moc nefungovalo, přišla na pomoc věda nebo filozofie, které se tváří, že mohou člověku vynahradit boha. Ale tak jako se člověk nevzdává ani Bůh se nevzdává a neustále volá: “Človče, kde jsi?”

Je zajímavé, že v celkem nedávné době (200 let) se více setkáváme s mariánskými zjeveními. Maria se zjevuje v La Saletě, v Lurdech, ve Fatimě, Medžugorie a na dalších menších místech. Kdosi poznamenal, že když lidé jsou v dnešní době tak velmi racionální, Bůh se jim připomene trochu iracionální cestou. Pošle svou matku, aby nám připomněla Boží touhu být s námi.

13. května si připomeneme 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě v Portugalsku. Papež František plánuje v těch dnech Fatimu navštívit. Poselství Panny Marie ve Fatimě je stále živé: modlete se, obraťte se k Bohu, čiňte pokání.

*Přeji Vám hezké čtení,
Fr. Antonín*

CHRIST, "TRUE GOD FROM TRUE GOD"

Second Lenten homily
Fr. Raniero Cantalamessa

abbreviated version

We need to ask ourselves a serious question. What place does Jesus Christ have in our society and in the faith of Christians? I believe we can speak in this regard about a presence-absence of Christ. On a certain level—that of entertainment and media in general—Jesus Christ is very present. In a never-ending series of stories, films, and books, writers manipulate the figure of Christ, at times under the pretext of supposedly new historical documents about him. This has become a trend, a literary genre. Some people take advantage of the broad appeal of Jesus' name and of what he represents for a large part of humanity to guarantee wide-ranging publicity at a low cost. I call all this literary parasitism.

From a certain point of view, we can say, then, that Jesus Christ is very present in our culture. But if we look at the sphere of faith, to which he belongs in the first place, we notice instead a disquieting absence, if not a direct rejection of his person. What do those who call themselves "believers" in Europe and elsewhere really believe? Most of the time they believe in the existence of a Supreme Being, a Creator; they believe in a "hereafter." However, this is deistic faith and not yet Christian faith. Various sociological studies highlight this fact even in countries and regions that have an ancient Christian tradition. Jesus Christ is absent in practical terms in this type of religiosity.

The dialogue between science and faith also leads, unintentionally, to putting Christ in parentheses. It does have God, the Creator, as its object, but the historical person of Jesus of Nazareth has no place in it whatsoever. The same thing happens in the dialogue with philosophy that likes to concern itself with metaphysical concepts rather than historical reality, not to mention interfaith dialogue in which peace and ecology are discussed, but not Jesus.

It takes just a simple glance at the New Testament to see how far we are here from the original meaning of the word "faith" in the New Testament. For Paul, the faith that justifies sinners and confers the Holy Spirit (see Gal 3:2)—in other words the faith that saves—is faith in Jesus Christ, in the paschal mystery of his death and resurrection.

During the earthly life of Jesus, the word "faith" already meant faith in him. When Jesus says, "your faith has saved you," and when he

reproves the apostles and calls them “you of little faith,” he it is not referring to a generic faith in God that was a given for the Jews; he is speaking about faith in himself! This by itself refutes the thesis that says faith in Christ begins solely at Easter and before this there is only the “Jesus of history.” The Jesus of history already presupposes faith in himself, so if the disciples followed him it is precisely because they had a certain faith in him, even it was quite imperfect before the coming of the Holy Spirit at Pentecost.

We therefore need to allow ourselves to directly confront the question Jesus asked his disciples one day after they had told him the opinions of people around him: “But who do you say that I am?” (Matt 16:15), and to confront the question that is even more personal, “Do you believe? Do you truly believe? Do you believe with your whole heart?” St. Paul says, “Man believes with his heart and so is justified, and he confesses with his lips and so is saved” (Rom 10:10). St. Augustine exclaims that faith “springs from the root of the heart.”[11]

In the past, the second moment of this process—that is, the profession of a correct faith, i.e., orthodoxy—was at times so emphasized that it overshadowed the first moment, which is the most important one and which takes place in the hidden recesses of the heart. Almost all the treatises “On Faith” (De fide) written in ancient times focus on what to believe and not on the act of believing.

Who Is It That Overcomes the World?

We need to recreate the conditions for a faith in the divinity of Christ without reservation or hesitation. We need to reproduce the enthusiasm of faith from which the formula of faith was born. The Church body once produced a supreme effort through which it raised itself in faith above all human systems and all the opposition of reason. Afterward the fruit of this effort remained. The tide rose at one time to its greatest level and its trace was left behind on the rock. Its trace is the definition by Nicea that we proclaim in the creed. However, that rising tide needs to happen again; its trace is not enough. It is not enough to recite the Nicene Creed; we need to renew the enthusiastic surge of faith that existed at that time concerning the divinity of Christ and that has had no equal for centuries. We need to experience this again.

**If Jesus Christ is not true God, how could he help us?
If he is not true man, how could he help us?**

Dietrich Bonhoeffer

MÁM SE VĚNOVAT BOHU, NEBO MANŽELOVI ?

KOLIK ČASU

VĚNOVAT BOHU?

„Kladu si otázku,“ ptá se jedna čtenářka, „jestli čas, který věnuji manželovi, neubírám Bohu a naopak.“ Tuto otázku můžeme ještě rozšířit. Neubírám vlastně Bohu čas, který věnuji dětem, práci, zábavě? A není čas věnovaný modlitbě na úkor druhých? Jak určit, kolik času máme – nebo můžeme – v jednom dni, týdnu nebo roce věnovat Bohu?

POUZE BŮH MŮŽE DÁT VŠEMU,

CO PROŽÍVÁME, SMYSL A PLODNOST

Bůh nás volá k tomu, abychom mu darovali celý svůj život. A toto povolání se týká každého pokřtěného. Jestliže svůj život v úplnosti nedarujeme Bohu, k čemu bude? Pouze Bůh může dát všemu, co prožíváme, smysl a plodnost. Čas, který není darován Bohu, je časem ztraceným. Ať už žijeme v jakémkoliv stavu, máme Bohu věnovat veškerý svůj čas, celých čtyřicet hodin každého dne, všech sedm dní v týdnu.

CO TO ZNAMENÁ

DAROVAT VEŠKERÝ ČAS BOHU?

Když někomu dáváme dárek, je to proto, aby si s ním mohl dělat, co chce. Když dáváme svůj čas Bohu, platí to úplně stejně. Jinými slovy, dát všechn svůj čas Bohu znamená být stále připraven plnit jeho vůli, být připraven dělat to, co chce on, a ne to, co chceme my.

BOŽÍ VŮLE PRO NÁS JE ...

Jeho vůle je, abychom opravdově milovali svého partnera, děti, přátele i bližní a věnovali jim svůj čas. Jeho vůle je, abychom si vyhrnuli rukávy a svou prací i svými občanskými aktivitami budovali jeho království. Jeho vůle je i to, abychom se snažili být v dobrém zdravotním stavu, abychom zdravě střídali práci a odpočinek. Každý sám za sebe, v návaznosti na své vlastní povolání, má rozpoznat, kolik času věnuje modlitbě, rodinnému

životu, práci, občanské angažovanosti a zábavě. Ale – zdůrazněme to znovu – jakmile jsme se rozhodli hledat Boží vůli, dáváme mu veškerý svůj čas za všech okolností.

„Život z víry je ze své podstaty uspořádaný a harmonický. Může být naplněn shonem a různými aktivitami, ale pořád vytváří jednotu. Jeho počátkem i koncem je Bůh.“

MODLITBA JE „ODPALOVACÍ RAMPA“ DNE

Některé chvíle, chvíle modlitby, jsou věnovány přímo Bohu. Modlitba je zdánlivě ztracený čas, protože přísně vzato není k ničemu, není z ní žádný zisk. Modlitba, to je čas „promarněný“ pro Boha a jen pro něho. Ale modlitba má pro život zásadní význam. Pomáhá nám udržovat na naší životní cestě správný směr, obrací náš pohled k tomu, co je neviditelné, vede nás k Bohu. Jestliže tedy chceme dát veškerý svůj čas Bohu, začněme tím, že mu doopravdy věnujeme čas své každodenní modlitby.

NA BOHA NEMUSÍME POŘÁD MYSLET

Bůh po nás nežádá, abychom veškerý svůj čas věnovali modlitbě. Veškerý svůj čas můžeme Bohu dávat i bez toho, abychom na to pořád mysleli. Některé činnosti poskytují našemu duchu příležitost myslet na Boha: například když loupeme brambory nebo sekáme trávník. Ale když se věnujeme nějaké práci vyžadující veškerou naši pozornost, myslíme jen na to, co právě děláme. Ale to není vůbec důležité! Když maminka plete svetr pro jedno ze svých dětí, neříká si pořád: „Jedno hladce pro Benedikta ... jedno obrace pro Benedikta...“ I když na svého syna nemyslí, pracuje pro něj a nakonec mu dá celý svetr, celou svou práci. Totéž platí i pro celý náš život, jestliže se rozhodneme, že každé jeho oko budeme plést pro Boha.

*převzato z www.pastorace.cz
zpracováno podle knihy Christine Ponsardové
"Věra v rodině", kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.*

Benedikt XVI. reagoval na články, podle kterých dosud nebylo zveřejněno celé tzv. Třetí fatimské tajemství. Jak uvedl emeritní papež, taková tvrzení jsou čirými výmysly.

Takzvané třetí fatimské tajemství je text, který sepsala v roce 1944 portugalská řeholnice a svědkyně fatimských mariánských zjevení Lucie dos Santos na pokyn svého biskupa a který byl doručen do Vatikánu v roce 1957. Zveřejněn byl v roce 2000 na pokyn Jana

Pavla II. s doprovodným komentářem tehdejšího kardinála Ratzingera. Krátký text symbolickou mluvou vyzývá k pokání a popisuje pronásledování křesťanů. Hovoří také o násilné smrti „biskupa v bílém“. Tato pasáž byla později interpretována jako narážka na atentát na Jana Pavla II., k němuž došlo v roce 1981.

V minulých dnech přinesly některé internetové servery zprávu o údajném příteli Josepha Ratzingera prof. Ingovi Dollingerovi, kterému se měl kardinál svěřit, že poselství nebylo zveřejněno celé a ve zbývající části se mělo mj. psát o „špatném koncilu a špatné mši“.

Na tato slova ostře zareagoval emeritní papež Benedikt XVI. Skrze vatikánské tiskové středisko prohlásil, že „nikdy nehovořil s prof. Dollingerem o Fatimě“. Výroky připisované prof. Dollingerovi jsou podle emeritního papeže „absolutně nepravdivými“, jedná se o „čiré výmysly“. S rozhodností pak prohlašuje, že „třetí fatimské tajemství bylo publikováno celé“.

(zdroj: Tiskové středisko Svatého stolce - květen 2016)

KVĚTEN - MĚSÍC PANNY MARIE

Maria nežila v klášteře

Panna Maria ve svém srdci uchovávala a ve své mysli rozvažovala vše, co jí řekl Pán, ale i co sama prožívala. Rostla ve víře v Ježíše jako Mesiáše Izraele nikoli v chrámě, nikoli za zdmi kláštera, ale uprostřed své každodenní práce a modlitby.

Na základě andělova poselství se Maria vydává ke své příbuzné Alžbětě, která čeká dítě, aby jí pomohla. Poněvadž ve svém lůně i ve svém srdci nese Pána, promění se obyčejný pozdrav dvou žen v chvalozpěv. Obě ženy se stanou nástrojem Božího působení: Jan Křtitel je dokonce naplněn v lůně své matky Duchem svatým, jak bylo předpovězeno Zachariášovi archandělem Gabrielem

Tam, kde se člověk otevře Božímu působení, nechá ve svém životě Boha jednat a přidá svoji lásku k lásce Boží, tam se z obyčejných věcí každodenního života stává bohoslužba. Všechno všednodenní tak může a má být posvěceno, požehnáno a proměněno.

převzato z www.pastorace.cz podle knihy Vojtěch Kodeta: Učednictví, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství

31. března představený komunity Taizé bratr **Alois Löser** se ve Vatikánu setkal s papežem **Františkem**. Oba muži spolu diskutovali mimo jiné o jednotě církve, mladých lidech nebo pomoci uprchlíkům.

2. dubna April 2, 2017 marked the 12th anniversary of **Pope Saint John Paul II's** death, and the Holy Father Francis paid homage to him today during this Wednesday's audience, when greeting the Polish pilgrims present in St. Peter's Square.

3. dubna for more than a year, three apartments, property of the **Vatican**, have been available to house refugees fleeing from war, who have arrived in Italy thanks to the humanitarian channels organized by the Sant'Egidio Community, the Federation of Evangelical Churches in Italy and the Waldensian Table. In a press release, the Apostolic Almoner reported, that three more nuclear families from Syria have found hospitality in these apartments

7. dubna papež František jmenoval **Mons. Martina Davida** pomocným biskupem ostravsko-opavským. Vysvěcen na biskupa bude 28. května v katedrále Božského Spasitele v Ostravě.

9. dubna na Květnou neděli posílen svatými svátostmi zemřel v Kroměříži ve věku 95 let **Mons. Erich Pepřík**, papežský prelát a emeritní generální vikář olomoucké arcidiecéze. Otec Pepřík byl kazatelem na mé první primiční mši na Hovězí v roce 1990. Jsem mu vděčný za mnohé. Fr. Antonín Kocurek.

15. dubna zcela mimořádné Velikonoce letos prožila devětačtyřicetiletá farnice z Dětmarovic na Karvinsku **Tat'ána Čempelová**. Na Bílou sobotu ji spolu s dalším deseti lidmi v Bazilice sv. Petra ve Vatikánu pokřtil papež František.

18. dubna Významné životní jubileum oslavil v uplynulých dnech emeritní papež **Benedikt XVI.** Na neděli Vzkříšení připadl den jeho **devadesátých narozenin**, přičemž už dříve obdržel bezpočet narozeninových přání a osobně mu přišel pográtulovat papež František. Soukromá oslava se pak konala na velikonoční pondělí a kromě jeho nejbližších na ni dorazila i delegace z Bavorska v čele s premiérem Horstem Seehoferem.

29. dubna cesta **papeže Františka do Egypta**, která se uskutečnila 28. – 29. dubna, měla katolický, mezináboženský a ekumenický charakter: římský biskup se setkal s koptským patriarchou Theodorem II., dále s velkým imámem mešity Al-Azhar Ahmedem Al Tajíbem. Pro katolíky slavil mši svatou a pomodlil se se zdejšími kněžími a zasvěcenými osobami. Vystoupil také na konferenci o míru pořádané prestižní sunnitskou univerzitou.

Blahopřejeme k narozeninám

v **měsíci květnu**: Zuzana Miriam Sykora 5. května, Alena Adamcová 6. května, Eva Fabryova 6. května, Dominika Sikorjak 7. května, Anna Fojtíková 9. května, Petr Dostálek 10. května, Marie Tomečková 10. května, Ida Spiskova 10. května, David Zeman, MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Miroslav Zavadil 21. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michelle Krska 28. května.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v **minulém období přispěli**: Pat a Ed Babor, JUDr. Jaroslav Horky, Jana a Vít Fojtíkovi, Henry Marek, Joseph A. Kocab, Bohdan a Jirina Kowalyk, Jan Kovář, Elen Samek, Peter a Greta Bunža, Czech Catholic Union - St. Ludmila, Maria Kuzma, Šárka Elahi.

úmysly mší svatých v měsíci květnu 2017

datum	úmysl	dárce
2. května	Za + rodiče Josefa a Josefu Klusáčkovy	B. a J. Kowalykovi
5. května	Za Jiřího a Soňu Foltýnovy	Pavel Foltýn
7. května	Za popraveného brig. gen. Františka Krátkého a manželku Marii	Hedvika Krátká
11. května	Za + rodinu Pončíkovu	Antonín Kocurek
13. května	Za + manžela Václava Seiberta	Vlasta Seibert
14. května	Za živé a zemřelé maminky MOTHER'S DAY	
17. května	Za + členy Sokola New York	Milada Hanák
21. května	Za + Václava Sedláčka	Dorothy O'Connell
24. května	Za + Jana Samka	manželka Elen
25. května	Za + rodiče Seibertovy a Benešovy	Vlasta Seibert
28. května	Za + Anešku Šantorovu (10. výročí)	manželé Jelínkovi
31. května	Za + Marii Břeskovou a rodinu	B. a J. Kowalykovi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.slovenskykostol.com>

Jednou z nejvýznamnějších osobností českopolského příhraničí na Opavsku je biskup **Josef Martin Nathan**. Jeho životní dílo, známé jako Městečko milosrdenství, leží v polské obci Branice, která sousedí přes hraniční řeku s Úvalnem.

Před druhou světovou válkou bylo Městečko milosrdenství největším a nejmodernějším léčebným komplexem své doby. Ke konci třicátých let se zde léčilo na dva tisíce psychiatrických pacientů a mentálně postižených. Biskup Nathan se narodil 11. listopadu 1867 v Tlustomostech v dnešním Polsku. Po studiích byl vysvěcen na kněze a jako mladý kaplan přichází v roce 1892 do Branic. Křesťanská vnímavost k neštěstí druhých, hlavně postižených, žijících v nuzných poměrech na okraji společnosti, byla hnacím motorem jeho životního díla. Uvedení řádových sester do Branic bylo dalším impulsem k výstavbě špitálního komplexu pro léčení psychických chorob.

Trvalo 40 let, než se Městečko milosrdenství rozrostlo do své vrcholné podoby. Na ploše 12,5 hektaru bylo 23 léčebných pavilonů. Bylo zde veškeré zázemí. Škola, školka, divadlo, tenisové kurty, bazén. O pacienty se zde staralo vedle lékařů na 130 řeholních sester spolu s 250 civilními zaměstnanci. Byly zde rovněž různé dílny.

Ke konci druhé světové války obyvatelé vnímali Městečko milosrdenství jako jakousi archu bezpečí, protože byli přesvědčeni, že špitálnímu komplexu se bombardování vyhne. Zmýlili se. Koncem března 1945 bylo Městečko milosrdenství těžce poničeno několika nálety. Zcela zničeno bylo pět budov, mnohé další byly těžce poškozeny. Biskup Nathan vyjednal tedy s válčícími stranami několikahodinové příměří, které využil k odsunu nejpotřebnějších pacientů do bezpečí na Šumpersko. Od roku 1924 byl J. Nathan jmenován generálním vikářem pruské části olomoucké arcidiecéze. V roce 1943 byl jmenován pomocným biskupem olomoucké arcidiecéze. V důsledku dalšího poválečného vývoje byl Nathan polskými orgány deportován z Branic do Československa. V prosinci 1946 byl biskup Nathan přijat v opavském klášteře Marianum, kde po šesti týdnech 30. ledna 1947 zemřel. Byl pochován na opavském hřbitově.

Počátkem listopadu 2014 byly ostatky biskupa Nathana po 67 letech převezeny zpět do Branic. Žil v době, kde se setkávaly v daném prostoru tři kultury. Česká, polská a německá. Dokázal čelit složitým dobovým i národnostním poměrům.